

Alkidrus

J. Spoor

Alkidrus

Nalatenschap uit de hemel

Derde editie

Copyright © J. Spoor 2022-2023

Eerste editie gepubliceerd op © 16 juli, 2022

Tweede editie gepubliceerd op © 29 april, 2023

Niets uit deze publicatie mag worden gereproduceerd, gedistribueerd of verzonden in enige vorm of op enige wijze, inclusief fotokopiëren, opnemen of andere elektronische of mechanische methoden, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de copyright eigenaar.

Omslagontwerp door C. J. Hopwood en J. Spoor

Uitgegeven en gedrukt door Brave New Books

ISBN: 9789464651584

Inhoudsopgave

<i>Proloog</i>	1
Boek 1: Voorgeschiedenis van Ur-3	7
<i>I. Ter Bolon, de stad der wetenschappen</i>	8
<i>II. Áno's grote blunder</i>	22
<i>III. Heimwee naar Alkidrus</i>	31
<i>IV. De ijstunnels</i>	43
<i>V. Een koepel onder het ijs</i>	55
<i>VI. De eerste Urdlings</i>	68
<i>VII. De aanval op Hêna</i>	85
<i>VIII. De geboorte van Godlos en de eerste Mensen</i>	98
<i>IX. De vlucht van de Alkidri</i>	112
<i>X. Eiaval en de Orde van de Gebrokene</i>	125
<i>XI. De Arilim van Eridu</i>	135
<i>XII. Freia's nachtreis</i>	148
<i>XIII. De Slag om Eiaval</i>	162
<i>XIV. De planeet van de Mensen</i>	176

Epiloog: Navertelde mythen	182
<i>I. De laddertreden boven Ardrie</i>	<i>183</i>
<i>II. Oorlog der constellaties</i>	<i>189</i>

Proloog

Miljarden rotaties geleden, vanaf het eerste moment waarop het universum een kans bood voor het ontstaan van beschavingen, werden al verhalen verteld over goden en hun creaties, wat achteraf niet alleen een vertaling bleek te zijn van het verleden, maar ook een voorspelling was van de cyclische toekomst die daarop volgden...

Het in kaart gebrachte universum van de Alkidri kende vier planetenstelsels. Er was het Nour-stelsel, dat vooral werd beheerd door de Volgers van Ama. Aan de andere kant van het universum bevond zich het Ur-stelsel, waar veelal werd geëxperimenteerd met leven. En in de derde hoek van het heelal bevond zich Malbolk, een eenzame planeet die werd gebruikt om grondstoffen te innen. De Alkidri woonden zelf op Alkidrus, een planeet te midden van deze drie planetenstelsels, die zich de laatste rotaties steeds dichterbij de zon had verplaatst. Dankzij hun geavanceerde ruimtevaarttechniek was het voor de Alkidri mogelijk om tussen deze planetenstelsels te reizen zonder al te veel moeite. Daarnaast was reistijd voor de Alkidri geen probleem dankzij hun verlengbare levensduur. Hiervoor gebruikten zij Brozijn, een gekweekte vrucht. De reactie die Brozijn namelijk veroorzaakte op het silicium-gebaseerde lichaam van een Alkid zorgde voor het stoppen van veroudering. Vanwege deze siliciumbasis had iedere Alkid overigens een donkergroen-grijs lichaam dat bijna zo stug was als metaal. Alkidri konden dus wel

duizenden rotaties oud worden. Daarnaast had iedere Alkid een vierhoekig kristal op zijn of haar rug dat vanaf hun geboorte meegroeide met hun lichaam.

Sommige Alkidri gingen zelfs in Endymiosis, waardoor ze vele rotaties konden overslaan om in betere tijden weer te ontwaken. Endymiosis was een lange staat van slaap, waarbij een Alkid werd ingevroren om de tijd te doden. Op die manier konden langdurige processen, bijvoorbeeld wetenschappelijke experimenten, efficiënter worden uitgevoerd. Endymiosis was echter niet zonder gevaar. Eenmaal in deze staat kon een Alkid zichzelf niet eerder laten ontwaken dan aanvankelijk gepland. In Endymiosis waren Alkidri dus kwetsbaar, maar tegelijkertijd was dit ook de sterkste kracht van hun ras.

De geschiedenis van de Alkidri bestaat echter niet uit alleen maar voorspoed. Het ballingschap waarin hun gehele beschaving verkeert heeft hen gescheiden van de Universele Uniteit. Ook al lijkt de welvaart op Alkidrus in overvloed te bestaan, het is slechts een schaduw van wat het had kunnen zijn. De Universele Uniteit, afgekort U.U., is een intergalactische macht die toeziet op de acties van ver ontwikkelde beschavingen in het gehele universum. Nieuw ontdekte levensvormen die op hun planeet al technologisch geavanceerd genoeg waren werden automatisch toegelaten tot de U.U. Vanaf dat moment wordt zo'n beschaving begeleid om zich nog verder te kunnen ontwikkelen. De samenwerkingen tussen een nieuwe beschaving en de U.U. komt echter met voorwaarden. Zo is het niet toegestaan om met gecreëerd leven het ecosysteem van een andere planeet drastisch te veranderen. Het is nog steeds onduidelijk met welke bedoeling een zekere Alkid deze regel heeft overtreden, maar het feit is dat daardoor de Alkidri tegenwoordig in ballingschap moeten leven.

De Alkidri leefden in een tijd toen de Aarde nog Ur-3 werd genoemd. Het was een periode waarin Ur-3 nog grote ijskappen kende en er nog gigantische dieren over het planeetoppervlak liepen. Op de Alkidri na, waren er nog geen intelligente levensvormen aanwezig. De Alkidri zelf waren in die tijd al lang gewend geraakt aan hun ballingschap. Het was zelfs zo dat velen niet langer hoopten op een hereniging met de U.U. Het was niet zozeer wanhoop die hen naar die gedachte stuurde. Eerder was het onverschilligheid. Immers was het leven op Alkidri niet slecht dankzij hun geavanceerde technologie. De twee enige problemen waren kosmische eenzaamheid en de dreiging van de zon die steeds dichterbij kwam.

Iedere Alkid werd opgeleid volgens een leer waarin te hoog gegrepen doelen betekenden dat je slaaf van jezelf werd, en tegenslagen te allen tijde geaccepteerd moesten worden. Jezelf binden aan het onmogelijke was een domme fout. Ze mochten zich niet laten leiden door hun emoties. Daarnaast werd het verbinden van negatieve emoties aan bepaalde omstandigheden altijd gezien als een keuze. Wijsheid, zelfbeheersing, moed, en rechtvaardigheid waren de belangrijkste pijlers waarop de Alkidri zich moesten richten. Toch leken steeds meer Alkidri zich liever te gaan richten op genot. Zij meenden dat hun beschaving verdoemd was vanaf het moment dat ze verbannen werden. Er werd zelfs geloofd dat de Alkidri, als ras, zo slecht waren dat ze het verdienden om te vergaan. En als ze dan toch zouden vergaan, dan zouden die laatste rotaties waarin ze nog bestonden beter gebruikt kunnen worden voor zoveel mogelijk kortstondig plezier. Hoewel iedereen dus de oude sobere leer werd bijgebracht, waren er nog slechts enkelen die daar trouw aan bleven.

Sommige Alkidri waren al honderdduizenden rotaties oud, anderen slechts enkele duizenden. Toch zei hun leeftijd niets over hun mentale jeugdigheid. Immers konden Alkidri op ieder mogelijk moment in Endymiosis gaan waardoor ze vele rotaties konden overslaan zonder zichzelf mentaal te ontwikkelen. Het aantal geleefde rotaties was het enige wat ertoe deed. Deze lange periodes die het leven van een Alkid vulden voelden voor hen toch aan als iets van korte duur. Tijd verliep dan wel lineair, maar hun perceptie daarvan was anders. Bij interessante handelingen leek voor de Alkidri de tijd langzaam te verlopen, terwijl bij andere handelingen de tijd snel voorbij leek te gaan. Dankzij de Brozijn die hun levens zo verlengden was tijd niet kostbaar. Dit was wellicht een van de redenen voor het opgeven van de oude leer. Toch kwam die leer altijd weer terug aan het einde van het leven van een Alkid. Alkidri stierven immers niet op natuurlijke wijze, en Alkidrus was zo veilig gemaakt dat ze niet omkwamen door ongelukken. Om geen slaaf te worden van eindeloze verveling besloten de Alkidri meestal na enkele duizenden rotaties om de materiële realiteit te verlaten.

De Alkidri waren een vredige beschaving. Een van de redenen hiervoor was dat iedere Alkid werd geboren in een gezin zonder biologische ouders. Ieder kind was afkomstig van onbekende donoren. Op die manier herkenden alle Alkidri iets van zichzelf, waar ze dan ook terecht kwamen. Niemand was vreemd, want iedereen was vreemd, waardoor iedereen bekend was. Daarnaast zou een eventuele oorlog betekenen dat een Alkid mogelijk zou moeten vechten tegen bloedverwanten. Natuurlijk bestonden er altijd meningsverschillen of zelfs langdurige onenigheid, maar het leidde nooit tot absolute vijandigheid. Bovendien zou geen enkele weldenkende Alkid diens eigen familie iets aandoen. De verschillen tussen de Alkidri waren dan

ook niet groot. Ze deelden dezelfde cultuur, wetten, religie en economie.

Na al die rotaties op Alkidrus heeft een sterke secularisatie ervoor gezorgd dat er nog maar één religieuze groep bestond: de Volgers van Ama. Op ieder eiland van Alkidrus stond een Huis van de Volgers van Ama. Alkidri die zich aangetrokken voelden konden zich daar aansluiten. Slechts ingewijden kregen toegang tot alle geheimen van de Volgers van Ama. Hierdoor, en mede vanwege een veelal cynische houding tegenover religie, bleef het een geheimzinnige organisatie. Desalniettemin had bijna iedere Alkid respect voor de Volgers van Ama. Ook al werd het ontastbare namelijk gezien als irrationeel, bemoeiden de Alkidri zich niet met hun realiteit. Daarnaast was bekend dat filosofische inzichten vaak voortkwamen uit het Huis van de Volgers van Ama. Als het aankwam op kosmische wijsheid betekende dit dat de Volgers van Ama nooit genegeerd werden. Echter bleef altijd een kritische houding bestaan tegenover dergelijke wijsheden. Maar nooit werd gepoogd om de religieuze institutie het zwijgen op te leggen.

Voor de meeste Alkidri is nooit duidelijk geworden om welke reden zij als ras plaats moesten maken voor een nieuwe beschaving. Toch zou in die tijd, dat onverschilligheid wijdverspreid ontstond over de hereniging met de U.U., het einde van de Alkidri nabij zijn. Een zekere Voorspelling sprak namelijk van een wedergeboorte, die door sommigen werd opgevat als de vernietiging van Alkidrus. Natuurlijk was zo'n voorspelling bekend gemaakt door een Volger van Ama. Dergelijke voorspellingen werden amper serieus genomen. Toch konden de Alkidri er niet omheen dat het Huis van de Volgers van Ama een bepaald aanzien had opgebouwd. Daarom bleven discussies over de Voorspelling vaak in het midden hangen. Daarentegen

bestonden ook extreme standpunten, zoals Volgers van Ama die het einde verkondigden, en zoals wetenschappers die de Voorspelling een voorbeeld vonden van irrationaliteit. Desondanks zou de Voorspelling de verwachtingen van iedere Alkid overtreffen. Geschiedenis was nog maar net begonnen.

Boek 1: Voorgeschiedenis van Ur-3

I. Ter Bolon, de stad der wetenschappen

Meer dan 300.000 rotaties geleden, in Ter Bolon, op de planeet Alkidrus...

“De zes gekozen kandidaten zullen hierbij als volgt worden ingedeeld: Nisus voor de planeet Nour-b. Oan voor de planeet Nour-c. Idiah voor de planeet Ur-1. Freia voor de planeet Ur-2. Áno voor de planeet Ur-3.” Maar voordat de zesde kandidaat werd genoemd was luid gelach te horen vanuit het publiek. De meeste aanwezigen wisten namelijk al wat de volgende woorden van Meester Rugel zouden zijn, “En Mulus voor de planeet Malbolk.” Mulus zakte in op zijn stoel. Met zijn hoofd steunend op zijn vingers zat hij nu tussen al dat gelach.

Hij hoorde sommigen op sarcastische toon roepen, “Volgende keer beter!”

Mulus, die voor een Alkid een erg bleek gezicht had dat werd geaccentueerd door twee lichtgrijze haarlokken naast zijn wangen, stond vervolgens op uit zijn stoel. Hoewel zijn mantel zijn lange gestalte en gezicht bedekten, konden velen nu zijn uniform zien, waaraan tientallen kristalvormige symbolen hingen. Deze langwerpige badges toonden aan hoe vaak een Alkid een succesvolle verkenning had gedaan. Mulus was blijkbaar al zeer ervaren. Hij liep met lompe stappen en zijn gezicht naar beneden de Hal van Verkenning uit. Bij de uitgang konden sommigen hem nog net horen vloeken.

Meester Rugel probeerde het tumult te negeren. Toch kon hij niet voorkomen dat er voor een kort moment een frons op

zijn gezicht ontstond. Hij riep op tot orde en vervolgde zijn toespraak, “Zoals jullie weten is in dit tijdperk het doel van ons bestaan niet alleen gericht op onze ontwikkeling, maar ook op dat van ander potentieel intelligent leven. Immers wordt alleen bij het vinden van intelligent leven ons ballingschap opgeheven. Maar ondanks ons ballingschap moet niet worden vergeten hoe ver onze beschaving is gekomen dankzij technologie en protocollen. Laat ons dus zo doorgaan.”

De toespraak was voorbij en de hoge ramen rondom de zaal werden automatisch geopend. Tot aan het hoge plafond werd de zaal gevuld met het zonlicht van de late middag. Een aangename zomerlucht kwam vervolgens binnen. Iedereen stond op en liep de zaal uit of bleef staan om te praten. De stoelen verdwenen automatisch in de witmarmeren vloer.

Veel aanwezigen bleven nog in de zaal aanwezig. Áno stond in het midden van de zaal, nu slechts vergezeld door zijn mantel, die hij in tegenstelling tot Mulus niet zijn hoofd liet bedekken. Hij wilde naar de andere gekozen kandidaten toe om hen te feliciteren. Hij zag Freia en Idíah aan de andere kant van de zaal. Zij waren de eerste keer dat Áno hen vroeger zag ook al samen, en waarschijnlijk gehecht aan elkaar. Freia had lang donker haar en droeg een nette lange rok. Ze was niet lang en straalde met haar lichaamstaal bescheidenheid uit. Idíah had blond haar, was langer en droeg een vlecht over haar schouder. Over haar metalen uniform, met een open buik, droeg ze een brede ketting. Door hun enthousiaste houdingen was het op afstand al duidelijk dat ze erg blij waren met hun nieuwe positie. Idíah hield zich nog redelijk rustig, maar voor haar was dit dan ook al de twaalfde keer dat ze deze functie kreeg. Áno had Freia leren kennen tijdens zijn opleiding. Dat was nog maar vier rotaties geleden, een extreem korte periode voor een Alkid. Áno

en Freia moesten daarom zeker de jongste en meest onervaren zijn van de gekozen kandidaten. Eigenlijk wilde Áno niets liever dan samenwerken met Freia. Zij was namelijk de meest zorgzame en mooiste Alkid van iedereen die Áno ooit had ontmoet.

“Erg bijzonder eigenlijk,” dacht Áno, “hoe een Alkid zo onbaatzuchtig kan zijn.” Hij begon nu onbewust zachtjes tegen zichzelf te praten, “Gelukkig ook maar, want zonder Alkidri zoals zij zou onze wereld geen mooie plek zijn.”

Áno dacht verder terug aan zijn opleiding. Het was een eenzaam traject om Verkenner te kunnen worden. De opleiding bestond uit trainingen die hielpen bij loslaten. Het ging daarbij niet alleen om het loslaten van het materiële, maar ook het loslaten van het sociale. Sociale vaardigheden hadden namelijk geen prioriteit voor Verkenners, aangezien zij alleen waren op de planeten die zij verkenden. Daarnaast moest voorkomen worden dat de Verkenners te veel last kregen van eenzaamheid op een planeet zonder intelligente levensvormen. Áno had hier altijd moeite mee gehad en richtte zich liever op andere onderwerpen binnen zijn opleiding. Opgeven was dan ook geen optie voor hem, omdat de trainingen Áno wel degelijk het gevoel gaven dat hij een doel had. Doelloosheid was een wijdverspreid probleem geworden onder Alkidri, wat liever werd opgelost met de focus op individueel genot in plaats van betekenisvolle verbondenheid. Áno betreurde dit, maar kon geen betere oplossing bedenken dan een middenweg: zichzelf ontwikkelen als Verkenner, en verbondenheid zoeken door als Verkenner iets te kunnen betekenen voor alle Alkidri.

“Zei je iets?” hoorde Áno ineens achter zich.

Áno schrok en beseftte dat hij gevangen zat in zijn eigen moment. Hij draaide zich om en zag twee leden van de Volgers van

Ama staan. Áno herkende ze aan hun opvallende kleding: lange rood met zwarte gewaden en een korte mantel over hun schouders. Niet elke Volger van Ama droeg die kledij. Eigenlijk werd het alleen gedragen door de Volgers die extreem vroom waren en belangrijke functies uitoefenden in hun organisatie. De meeste Alkidri stonden open voor de Volgers, maar hielden er toch afstand van. Iedereen had namelijk wel zo zijn eigen ideeën over Ama, maar de Volgers van Ama hadden een ware cultus opgericht ter ere van haar. Ama's bestaan werd door hen niet betwist. Sterker nog, sommige Volgers beweerden dat zij contact met haar hadden. Het is zelfs zo dat de eerste twee Protocollen van Verkenning waren afgeleid uit de redematies van de Volgers van Ama:

- 1. Primitief intelligent leven met het vermogen tot zelfreflectie mag niet worden benaderd, zodat verafgoding wordt voorkomen.*
- 2. Het eerste protocol komt te vervallen zodra deze het voortbestaan van het Alkidriaanse ras verhindert, waarbij een verbond moet worden gesloten met het betreffende leven om het koste wat het kost te conserveren.*

Zonder te wachten op wat Áno zou gaan zeggen begonnen zijzelf het gesprek, "Gefeliciteerd beste Áno. Je hebt niet alleen de zegen van de Alkidri, maar ook van Ama. De Voorspelling zal uitkomen. Maar bereid je alvast voor, want jij gaat alles veranderen."

Áno was sceptisch als het aankwam op de Volgers van Ama, maar hij probeerde open te blijven staan voor hun ideeën. Meestal liet hij ze gewoon zeggen wat ze wilden en negeerde het vervolgens. Altijd verkondigden ze dat ooit de zogenaamde

Voorspelling over de wedergeboorte van Alkidrus zou uitkomen. Maar deze boodschap was wel erg persoonlijk, dus hij kon het niet laten om ertegenin te gaan, “Hoezo zegen van Ama? Jullie weten niet eens wie zij is. Nee, sterker nog, niemand weet dat.”

De twee cultusleden glimlachten en zeiden, “Alles op zijn tijd,” voordat ze wegliepen.

Áno keek hen na en zag dat ze Oan vroegen met hen mee te gaan. Hij was waarschijnlijk een lid van de Volgers. Dit was eigenlijk geen verrassing, aangezien Oan al een indruk had gemaakt van een oude Alkid. De cultus zat namelijk vol met oudere Alkidri. Oan leek dan wel topfit, zoals de meeste Alkidri, maar hij bewoog zich traag en sprak op een langzame en lage toon. Ook had hij warrig grijs haar dat werd bedekt door zijn mantel. Overal op zijn gelaat waren metalen accessoires te vinden: van zijn riem, over zijn zij tot aan zijn rechteroog. Dit waren gewoonlijke Alkidriaanse tekenen van hoge ouderdom.

Áno wilde nu naar Freia toe om haar en haar zus te feliciteren, maar ze waren nergens meer te bekennen. Misschien was dit ook maar beter zo, want Áno vond zijn nieuwe functie al spannend genoeg. Een paar domme opmerkingen vanwege zijn onervarenheid in de buurt van Idíah zouden hem niet goed doen. Onderweg naar buiten werd Áno nog een aantal keren gefeliciteerd. Hij wilde naar huis gaan, maar tegenover de uitgang van het gebouw zag hij Mulius zitten op een bankje aan de straat. Hij zat ongelukkig voor zich uit te staren. Áno besloot naar hem toe te gaan, maar hij wist nog niet goed wat hij moest zeggen. Hij wist wel dat de planeet waarvoor Mulius was gekozen niet aangenaam was om op te werken. De planeet Malbolk is namelijk een afschuwelijke plek. Vrijwel het gehele oppervlak is een moerasgebied. De giftige luchten en het geringe zonlicht maken

het zeker niet uitnodigend. Intelligent leven vinden was dan ook niet het voornaamste doel daar. De bedoeling is dat de planeet gestript wordt van zijn goud.

Áno naderde Mulus. Hij ging naast hem zitten, maar niet te dichtbij. Pas toen Áno en Mulus zo dicht in de buurt van elkaar waren werd duidelijk hoe verschil in ouderdom voor Alkidri eruitzag. Mulus' haar, hoewel nog steeds vol en dik, had een doffe kleur, terwijl Áno donkerblond haar had dat naar de linkerkant over zijn voorhoofd viel. Beiden zeiden niets. "Een mooie zomerdag, vind je niet?" zei Áno uiteindelijk, probeerend om het luchtig te houden.

"Elke dag hier is mooier dan de mooiste dag op Malbolk," zei Mulus geërgerd.

"Het spijt me," begon Áno, "Ik-..."

Mulus onderbrak hem, "Al te vaak heb ik moeten lijden op die rotplaneet. Hoe is het mogelijk dat ik elke keer door dat domme systeem word herkozen?!"

Áno wist niet hoe hij Mulus nog kon troosten. "Het spijt me," begon hij, "Ik had beter moeten weten voordat ik over het weer begon. Maar je moet weten dat iedereen veel bewondering voor je heeft. Alle Alkidri waarderen het enorm dat je-..."

Mulus begon te lachen. Zijn lach veranderde zelfs in een schaterende lachbui die de hele straat kon horen.

Áno begreep het niet en probeerde Mulus' schouder aan te raken. Maar net toen hij wilde vragen of het goed met Mulus ging zag hij dat zijn hand door Mulus' schouder heen viel. Het werd Áno meteen duidelijk wat er aan de hand was. "Nisus!" riep Áno op strenge toon.

En al lachend kwam Nisus tevoorschijn vanachter een boom naast de plek waar Áno zat. Ten opzichte van alle Alkidri die Áno kende was Nisus een wat bredere Alkid. Misschien had

Nisus' buik wel twee keer de omvang van die van Áno. Ook anders dan andere Alkidri zweefde voor Nisus' ogen twee magnetische glazen, bedoeld om beter mee te zien.

“Zet dat ding uit alsjeblieft,” zei Áno met een zucht.

Nog steeds in de stem van Mulius zei Nisus, “Talo, hij heeft ons door. Kom maar weer terug.”

Het lichaam van Mulius verdween vervolgens als een hologram dat werd uitgeschakeld. Nu zat een eivormige bol op de plek waar het hologram van Mulius zat.

“Talo?” vroeg Áno aan Nisus.

“Vernoemd naar zijn grote broer, TALO-12,” zei Nisus vrolijk. En terwijl Nisus naast Áno ging zitten vloog Talo naar Nisus' schouder.

“Dit ding is het broertje van ons afweersysteem in de ruimte?” vroeg Áno met een opgetrokken wenkbrauw.

“Nou, ja, ze hebben dezelfde schepper toch,” zei Nisus met een trotse glimlach. “Laat me het goed maken,” zei hij, “door je vanavond te trakteren.”

Áno keek Nisus lachend aan en stemde in. De zachtaardige houding die Nisus al had vanaf het moment dat Áno hem leerde kennen, zorgde altijd voor een aangename sfeer.

“Tot vanavond, Meneer Waardering!” zei Nisus grappend terwijl hij opstond.

Áno moest nu eerst maar eens naar huis. Hij liep de straat uit en daalde af naar de stad. Daar was het weer, die herinnering aan het ballingschap. Áno liep namelijk langs een gigantisch standbeeld dat tussen het wetenschappelijk centrum en het stadcentrum stond. Het moest een interplanetaire samenwerking symboliseren en bestond uit verschillende ringen en bollen. Op de voet van het standbeeld stond een tekst: “Verbannen, maar niet vergeten. We komen terug.” Naast het standbeeld stond een